

Inserati se sprejemajo in veljajo
tristopna vrsta:

8 kr., če se tiska 1krat,
12 " " " " 2 " "
15 " " " " 3 " "

Pri večkratnem tiskanju se
sena primerno zmanjša.

Rokopisi

se ne vračajo, nefrankovana
pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema opravništvo
administracija) in ekspedicija na
Starem trgu h. št. 16.

SLOVENEK

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:

Za celo leto . . . 10 gl. — kr.,
za pol leta . . . 5 " — " "
za četrt leta . . . 2 " 50 "

V administraciji velja:

Za celo leto . . . 8 gl. 40 kr.
za pol leta . . . 4 " 30 "
za četrt leta . . . 2 " 10 "

V Ljubljani na dom pošiljat
velja 60 kr. več na leto.

Vredništvo je na Stolnem trgu
hiš. št. 284.

Izhaja potrikrat na teden
v torek, četrtek in soboto.

Knez in škof dr. Janez Zlatoust Pogačar.

Naša škofija, ki je bila po prostovoljni
odpovedi mil. knezo-škofa Jerneja Vidmarja
že tretje leto izpraznjena, dobila je zopet viš-
jega dušnega pastirja. Presvitli cesar so nam-
reč s sklepom od 6. junija dosedanjega prošta,
dr. Janeza Zlatousta Pogačarja imenovali za
škofa ljubljanskega in papež jih bodo brž ko
ne tudi še ta mesec s posebnim brevem pre-
konizirali.

Novoizvoljeni knezoškof so se rodili 22.
januarja 1811 na Vrbi, vasi brezniške župnije
na Gorenjskem. Ker ta čas na Breznici še ni
bilo šole, hodili so najprvo v šolo v Gradu,
materinem rojstnem kraju. Leta 1820 so jih
starši poslali v ljubljansko normalno. V Ljub-
ljani so dovršili tudi šestere gimnazijske raz-
rede pa obe filozofični leti in 4 teologične
učilne tečaje na tedanji c. k. liceji. Leta
1834 so bili od ranjega knezoškofa Antona
Alojzija v mašnika posvečeni in še tisto leto
poslani na Dunaj študirat doktorstvo sv. pisma.
5. avgusta 1837 postali so doktor bogoslovja.
Vrnivši se v domovino postali so kaplan pri
sv. Petru v Ljubljani, pa že čez pol leta, 18.
februarja 1838, bili so od cesarja imenovani
za profesorja dogmatike v bogoslovnici ljub-
ljanski, za kar so bili že na Dunaju napravili
konkurs. To službo so opravljali do meseca
oktobra 1852., tedaj 14 in 1/2 leta, med katerim
časom so jih ranji škof Wolf vporabljali še za
mnogovrstna druga cerkvena poslovanja.

Petlet, t. j. od 1. oktobra 1838 do 5. no-
vembra 1843, učili so tudi na filozofični fa-

kulteti odgojezanstvo ter od 1. oktobra 1842
do 5. novembra 1843 nadomestovali tudi učitelja
krščanskega nauka in ekhortatorja na
istem filozofičnem učilišču. Ker se je bila leta
1844 na tedanji liceji izpraznila stolica profes-
sorja sv. pisma stare zaveze, izročilo se je tudi
namestovanje te službe do konca novembra
1845 dr. Pogačarju, ki so leta 1851 in 1852
v bogoslovju podučevali tudi metafiziko.

Ko so bili leta 1846 knezoškof Anton
Alojzij ustanovili Alojznico, imenovali so profes-
sorja dr. Pogačarja za vodjo tega zavoda,
kteremu so bili skozi 12 let ravnatelj, ter z
navdušeno marljivostjo podučevali mladino v
raznovrstnih gimnazijskih predmetih. L. 1851
24. novembra jih je cesar imenoval za kano-
nika stolne cerkve ljubljanske; leta 1854 pa
jih je škofijstvo izvolilo za svojega komisarja
na c. kr. gornji gimnaziji in realni ljubljanski.
Leta 1856 postali so najprvo svetovalec po
konkordatu osnovane zakonske sodnije, potem
predsednikov namestnik in 1859 prvomestnik
temu sodnjišču, leta 1860 pa „Canonicus theo-
logus.“

Od 10. marca 1859 do 1. majnika 1861,
ko se je osnoval deželni odbor, bili so tudi
pooblaščenec pri kranjskih deželnih stanovih.
26. junija leta 1864 imenoval jih je cesar po
smrti Zornovi za stolnega dekana; leta 1867
postali so vodja bogoslovskih nauk, l. 1868
predsednik duhovskih preskušenj in prvomest-
nik na novo vredjenega cerkvenega sodstva pa
knezoškofijskega konzistorija.

Leta 1869, 21. marca, bili so poklicani
vdeleževati se obravnave ljudskih in privatnih
šolah, leta 1870 pa so postali ud c. kr. šol-
skega sveta. 21. avgusta 1870 bili so slovesno

vmeščeni za prošta pri ljubljanskem stolnem
kapitelji. 6. junija pa od svetlega cesarja ime-
novani za knezoškofa ljubljanskega.

Novoizvoljeni knez in škof so se med tem
časom mnogostranko tudi prizadevali med du-
hovstvom izbujati vednostnega duha. Iz tega
namenja so bili v drugi polovici l. 1848 pri-
čeli izdajati dva časopisa: „Laibacher Kirchen-
zeitung“ pa „slovenski cerkveni časopis“, kte-
rega so leta 1849 preimenovali v „Zgodnjo Da-
nico“, katero so vredovali do leta 1852 in ki
je doživela že 28. letnik. V tem času vredov-
ali so tudi nemšk vednostni list „Theologische
Zeitschrift“ pa nemšk ljudski list „Zeit und
Ewigkeit.“

V mnogovrstnih poslih delujoči so se kaj
radi pečali tudi z dušnim pastirstvom in ob
marsikaki priliki v mestih in po deželi pridi-
govali slovenski in nemški, ter l. 1854 izdali
so prelepo zbirko slovenskih pridig.

Iz teh kratkih životopisnih črtic je raz-
vidno, da so izvedeni v raznih strokih vzviše-
nega svojega poklica, da dobro poznajo deželo
in narod slovenski, čigar dušni in telesni bla-
gor jim je bil vedno pri srcu. Če tudi že v
letih, imajo vendar še tisto dušno in telesno
gibčnost ter krepost, ki nam je porok uspeš-
nega delovanja v novem svojem poklicu.

Politični pregled.

V Ljubljani, 7. julija.

Avstrijske dežele.

Pogreb cesarja Ferdinanda
na Dunaju je bil v čeraj ob 5. uri popoldne.
Vdeležila se ga je brezštevilna množica ljudi.

Hanani,

ali

poslednje dni v Jeruzalemu.

(Spisal E. Guenot — poslovenil F. Jaroslav.)

(Dalje.)

Gobovec molčl, in videti je, da bo vsak
hip ugasnil. Neskončno užaljeni Hanani sklene
roki in prosi s povzdignjenimi očmi: „Gospod
Jezus, ne daj, da sin moje nesrečne sestre
pogine na veke! Naj jaz umrjem mesto njega,
oh, usmili se uboge njegove duše!“

Mila prošnja duhovnikova segla je Kari-
kelju v srce. Svetla solza je prirosila v stek-
leno oko. „Ali mi res hoče Bog odpustiti?“
milo vpraša položivši svojo roko v Hananijevo
roko.

„Gotovo“, odgovori duhovnik, „če le ve-
ruješ na njegovega Maziljenca in se očistiš
svojih grehov. Vse ti hoče odpustiti, vse ti
priznasti.“

„Jaz verujem in se kesam svojih grehov.“

„Sedaj te morem krstiti, ni več nikakega
zadržka.“ Hanani veli Danielu prinesiti vode
iz vira, on pak je glasno in razločno molil

vero umirajočemu, kakor so jo bili učili apo-
steljni. Karikelj je dostavil svoj „Amen“, in
bil je krščen v imenu Očeta, Sina in svetega
Duha. Oni hip, ko je krstna voda lila po glavi
gobovčevej, izginile so gobe, znamenje, da se je
duša umila in očistila. Žarek radosti je po-
sijal iz oči Karikeljjevih, ki so koj nato zastale
na veke. Hanani se je zjokal, ali jokal je vsled
hvaležnosti, a ne vsled žaliosti. Poljubivši blede
čelo mrtvecu, poprosi stotnika, naj bi mu po-
magal truplo zagrebsti.

Dogodek ta je globok vtis napravil na
centurija pogana. Po pogrebu je poprosil Han-
anija, naj bi tudi njega podučil in krstil.
To se je tudi zgodilo.

Ko so se vračali, vprašal je Emilij du-
hovnika, zakaj mu je bil gobovec tako pri srcu.
Hanani razloži, da je bil v rodu ž njim, kar
je še le včeraj izvedel iz nekega pisma. Noema,
sestra Hananijeve, bila je zaročena z Jonada-
bom Farizejcem, ki pa jo je odslovil, potem
ko je bil razvezal zakon z dovoljenjem višega
svetništva, ter se potem v drugo oženil s Sa-
lomito. Karikelj bil je njegov in Noemin sin.
„Jonadab“, nadaljeval je Hanani, „je pravo

zadel, ker se je bal, da se hočem jaz mašče-
vati zavoljo svoje sestre. Da se je mogel laglje
polastiti našega premoženja, dal je tudi mene
po noči prijeti in odpeljati po morju. Pripluvši
v tujo deželo, bil sem prodan za roba. Moj
gospod je bil zelo trd človek in me je prisilil,
da sem se zaročil z neko Egipčanko iz odlične
rodovine, ki je bila na enak način prišla v
robstvo. Porodila mi je eno dete, katero so
nama mahoma po rojstvu vzeli. Ona je kmalo
na to umrla od žalosti in trpljenja. Ob letu
bil je umorjen moj gospod na povelje Tiberija
cesarja, zakaj, tega jaz ne vem. Robove so
prodali, jaz sem prišel na dom tvojega očeta
Tita Vokoncija, ki je bil velikodušen in usmi-
ljen, kakor ti. Nikdar hvaležni spomin na tega
plemenitega Rimca ne bo izginil iz moje pameti.
Ko me je tvoj oče čez nekaj let oprostil, ma-
homa sem se vračal domu na Judovsko. Na-
veličavši se svetnih homatij, postal sem Eseneč
v Masfi, Jonadab pa je razsipno živel z mojim
premoženjem.“

„Ali ga nisi tožil?“ vpraša Karin.

„Saj mu nisem mogel do živega priti. Meni
so prijatelji pomrli, Jonadab pa je oblastoval

Praški listi poročajo, da ljudstvo češko ki se je bilo v nedeljo iz vseh krajev zbralo k pogrebu, je bilo žaljeno, da so tako hitro ranjega cesarja skoz mesto peljali na kolo-dvor in da spreveda ni vodil kardinal, ampak le dvorni kaplan. Tudi bi bili Čehi kaj radi videli, da bi bili cesarja pokopali v Pragi, kar si je po poročilu „Čeha“ tudi sam neki želel. „Včerajšnji dan, piše „Politik“, bil je za naše kraljevo mesto posebno važen, gotovo najvažnejši v najnovejši zgodovini praški, Ferdinand Dobrotljivega, kronanega kralja češkega, ki je več nego četrtssto let živel v mestu v naši sredi, so kot mrliča nesli iz mesta k večnemu pokoju v drugo mesto, drugo de-želo, iz ktere le malokdaj za češko svojemu kralju vedno zvesto ljudstvo prihajajo vesela poročila.“

Premoženje cesarjevo z vsemi posestvi je vredno čez 150 milijonov goldinarjev in se je vsled dobrega in varčnega gospodarstva v zadnjih letih skoro za polovico pomnožilo, dasi je za dobrotelne namene vsako leto daroval 1 1/2 do 2 milijona goldinarjev. Cesarju Maksu je bil o priliki, ko je šel v Ameriko, neki dal 5 milijonov.

O skupnih colnih in kupeljskih obravnavah poroča „Mont.-Rev.“, da takrajlitavski ministri zahtevajo dosedanji stan in da se še o nobeni točki niso porazumeli.

Grof Zichy, poslanec avstrijski pri vladi turški, je pred svojim odhodom na odpust od Sultana dobil Osmanie-red, kar najbolj jasno priča, da se Zichy v Carigrad več ne bo vrnil.

V Gradcu se bode te dni pričela pravda zoper znanega voditelja delavcev, dr. Tavšinskega in nekatere tovarše njegove zaradi veleizdaje. Dr. Tavšinski je namreč v zaporu skoval neko pesem, ter jo dal hraniti nekemu prijatelju. Policija je o neki hišni preiskavi to pesmico našla pri nekem sodelavcu „Tages-pošte“ in pri tej priliki tudi zasledila, da je nekaka delavska zarota razširjena po vsej Avstriji in da glavna njena središča so na Dunaju, v Pragi, Reichenbergu in Gradcu. Pravi-jo, da so celo v zvezi z angleško Internaci-jonalo. Tudi v Ljubljani ima Tavšinski svoje pomagače in slišali smo, da jih je bilo nekaj že k sodnji poklicanih.

Iz Brna se poroča, da je deželna s svojo stranko. Tudi nisem imel dovoljnih dokazov, brez njih pa kaj začeti, nikamor ne kaže. Imel sem sicer neko pisanje, katero bi bil pa le o ugodnej priliki porabiti mogel, in to pisanje bila je pogodba Jonadabova zastran Noeme, njene dece, mene in njegovih pomočnikov. Eden teh možakov namreč je bil ponevedoma zgubil pisanje tisti dan, ko so imeli mene odpeljati z doma; jaz sem pisanje videl in skrivaj pobral. Povrnivši se na Judovsko čakal sem ugodne prilike, da bi s tem dokazom stopil v javnost. Že sem prigravitil potrebne priprave, kar je Jonadab, sam ne vem kako, izvedel, da imam jaz to pisanje, in najel je Karikelja, da bi me zavratno umoril. Res me je ta nesrečnik v stebrišču Salomonovem zabodel v prsi, in predno sem se zavedel, že več nisem imel važnega pisanja.“

„Koliko let je od takrat?“ vpraša Karin. „Trideset.“

Karin pové čestitemu starčku, da Noema še živi, da sta on in Lucij ž njo govorila v Tirzi.

„Če se Nahamaniju posreči priti v grad“, méni Emilij, „gotovo jo bode spoznal in seboj

sodnija 3. t. m. po izpraševanju pripravil načelnika delavskega društva Edvarda Zachariasa, pa delavce Zachariasa, Bradačeka in Indra. Delavci se dela še niso poprijeli.

Gališka „Gazeta Narodova“ v nekem uvodnem članku dokazuje, da needinost državne opozicije je kriva, da Nemci, katerih je komaj tretjina v Avstriji, čez Slovane gospodujejo. To je res, pravi, „Politik“, a Poljaki so največ krivi, da se ni določil skupen federalističen program. Ko bi bil gališki klub leta 1871 po odstopu ministerstva Hohenwartovega sprejel povabilo priti v Prag in s Čehi se porazumel o prihodnjem ravnanji, bi se bila skupna načela v programu določila. Pa doktor Zybliekiewicz, ki je hlepel po ministerstvu, je bil to zabil. Ko je v jeseni l. 1872 državnoppravna stranka v dunajskih konferen-cijah snovala svoj program, Poljaki neki niso bili dostojno povabljeni in ko je marca 1873 federalistična stranka poljska zahtevala ta pro-gram razširiti tako, da bi se ga zamogle po-prijeti vse proticentralistične stranke, ta pred-log ni obveljal. Odtistihmal med Poljaki in drugimi federalističnimi strankami ni nobene zveze več, dasi je stranka Čartoriskega in tudi Groholskega v državnem zboru večidel glasovala s Hohenwartovim klubom. Pa to za skupno ravnanje proti centralističnemu sistemu še ne zadostuje, to sprevidi vsakdo in tudi Poljakom, kakor priča omenjeni članek, so se začele oči odpirati.

Slovaški rodoljub pa vrednik nepolitič-nih „Cirkvenih listov“, dr. Hurban, je bil te dni od seniške okrajne sodnje obsojen na 3 mesece ječe in 100 gl. globe zaradi nekterih člankov o panslavizmu, o pravicah slovaš-kega naroda, o neopravičeni madjarski hege-moniji in o odpravljenih slovaških gimnazijah. „Cirkveni Listy“ hudo presedajo madjarom in to je bil najpoglavitejši vzrok Hurbanove ob-sodbe, ktere so madjarski listi silno veseli. „Nič mu ni pomagalo“, pišejo, „da sodnija je bila z rodoljubi slovaškimi napolnjena, Slovak mora v ječo!“

Kotorecem dalmatinskim je vlada do-ovolila, da deželni brambovci ohranijo svoje opanke pa svoja posebna orožja. Namesto pri-sege bodo le dali roko. Nemčurskim liberalcem to ni nič kaj všeč in se hudujejo nad Rodi-čem, da se je z lepo z njimi dogovoril. Te liste rogoviljenje najbolj veseli in kaj radi bi videli,

vzel. Midva sva vzadnjič poskrbela toliko, da se bo lepše in boljše ravnalo ž njo in z Demo.“ „Ah!“ vzdihne Hanani, „kako se godi Nahamaniju. Nič nismo zvedeli o njem. Da je srečno dospel v Tirzo, davno že bi se bil mor-al povrniti. Morda je umrl, sicer bi nam bil gotovo kaj poročil.“

„Mogoče“, méni Emilij, „a mogoče tudi to, da so ga zadržale čete Tamarove in Ara-move, ktere čedalje bolj vznemirjajo desno obrežje Jordanovo in okolico Tirzko. Nu, pa saj bomo kmalo kaj več izvedeli, kajti Lucij Vitalij, naš prijatelj, šel je te dni na čelu nekolikim četam in konjici razbojnika lovit. Gotovo se hoče tudi v Tirzi oglasiti.“

Že se je danilo, ko je ta petorica kristi-janov došla v ležišče. Emilij in Karin bi bila rada Hananija in Daniela pri sebi obdržala in jima varno zavetje preskrbela, ali Juda nista hotela ostati pri Rimcih, nego sta se vrnila v mesto z izgovorom, da imata važnih opravkov. „Ali sme pastir pustiti ovce v puščavi?“ vpraša Hanani in seže v roke prijateljem.

(Dalje sledi.)

da bi se v kotorski okolici zopet vnel upor, da bi imeli z nova priliko udrihati po Slovanih.

Vnanje države.

Pruska vlada je vsim poznanskim kanonikom s 1. julijem ustavila dohodke. No-ben kanonik pa tudi za nje ni prosil, da mu ni bilo treba obetati pokorščine do novih cer-kvenih postav in vlada nobenemu toliko ne zaupa, da bi mu brez omenjenega zagotovila izplačala dohodke. — Bivši odgovorni vrednik „Germanije“, Ernst Thieme, je bil nedavno zaradi pritožeb obsojen na 9 mesecev ječe, 2. julija pa je bil sedanji odgovorni vrednik Gu-stav Taube že zopet pred sodnijo, ki mu je naštela 10 novih pregreškov „Germanije“. Tako svobodo katoliški listi uživajo na Pruskem!

Papež so v konsistoriju 5. t. m. ime-novali ml. g. Dobrila za tržaškega, dr. Haisa za kraljevogaškega in Fr. Schreiberja za škofa bamberskega. Tudi so imenovali več španjskih in nekaj škofov i. p. inf.

Iz Španjskega poroča Savalls, da je 28. p. m. po noči prihrul v Mollins del Rey pri Barceloni, ter vjel celo posadko 176 mož in 7 oficirjev s 350 puškami vred in vsim streljivom. Z Madrida pa poročajo, da je Jo-vellar 1. t. m. pri Mouli v beg zapodil Dorre-garaya, Cucala, pa Villalina, Karliti pa trdijo, da so se bile sprijele le prednje straže; Dor-regaray pa jo je ukrenil na stran, da bi bil Jovellarju prišel za hrbet. Madridska poročila od 4. julija pobito naznanjajo, da Jovellar je 400 bomb vrgel v mesto Cantaviejo, da bode pa še počakal, da dobi še težje topove. Iz tega je razvidno, da ni potolkel Dorregaraya, kakor so škodeželjno poročali liberalni listi, in da se Karlistem veliko bolje godi nego Alfonsistom.

Izvirni dopisi.

Iz Cerknice, 5. jun. „Sloven-skega Narod-a“ navadno ne berem in ga tudi ne maram brati, ker se mi škoda zdi za vsak trenutek, ki bi ga pošten človek zapravil z branjem tega — da hujše ne rečem — nepoštenega lista. Le po naključji sem tedaj izvedel, kako ta listič v svojih številkah na-pada tukajšnjega g. dekana in kaplana gosp. E. Mi bi se za dotična dopisa, ki sta v škodo gotovo le gospodu botru samemu, še manj brigali, ko za lanski sneg, ker sta nedvomljivo prepričana oba gospoda, da je le čast za ka-toliškega duhovna, če liberalni listi à la „Slov. Nar.“ na-nj svoj žolč razlivajo; samo zato te-daj, da bi svet izvedel resnico, podamo v po-jasnilo sledeče vrstice:

Dan pred praznikom sv. Petra in Pavla proti večeru, ko se je gosp. dekan ravno na-pravljal, da bi stopil pred altar litanije molit, v naglici pride v žagrad babica z besedami: „krst je!“ G. dekan, dobro vedoč, da bi ne bilo prav, ko bi se zavoljo krsta, za ktere-ga, kakor je bilo znati, ravno ni bilo sile, za druga cerkvena opravila odločena ura premaknila in v cerkvi zbrano ljudstvo zavoljo tega moralo čakati, mirno odgovori, da naj se ne-koliko počaka, da bodo litanije končane. Ko pa babica na vsak način precej hoče imeti krst, če tudi med litanijami, jej g. dekan veli, da se to ne bode zgodilo, ker ni navada, da bi se krščevalo med litanijami, sosebno, če ni nobene nevarnosti za življenje otrokovo. Na to se podajo boter, botra in babica z detetom domu in se vrnejo še le čez nekaj časa. G. dekan je precej pripravljen, ter gre v cerkev otroka krščeovat. Ker je bil pa za botra izbran naš dež. poslanec g. A. O b r e z a, mladosl-venec od nog do glave, liberalec najčistejšega

plemena in goreč častivec Renana, čigar brezbožno kujigo je tudi drugim že ponujal, in ker se ta gospod ne sramuje več tudi očitno trositi svojih brezverskih načel, ter je med drugim versko resnico „nezmotljivosti papeževe“ vpricho g. kaplana E. trdovratno tajil in zame-toval (kar s prisego potrditi je gosp. E. pripravil!), ga je g. dekan pozval v žagrad in prijazno nagovoril: „Ne zamerite, g. O., da stavim do vas vprašanje, če res to trdite, kar je bilo povedano od g. kaplana E., da ne verujete verske resnice o papeževej nezmotljivosti?“ G. boter, ki je bil v strašni zadregi, na to ni vedel drugzega reči, kakor: „Ali sem sedaj pri izpovedi?“ „Ne, niste pri izpovedi“, odgovori g. dekan, a vendar vas vprašam z vso resnobo: Določno izrazite svojo misel!“ Ko je pa na to g. O. spet tajil dotično versko resnico, je gosp. dekan storil, kar je po cerkveni postavi h zapovedano. Rekel mu je, da mu vest ne pripušča, pripoznati ga za krstnega botra*). Nekako razžaljen g. O. odide in z njim botra in babica z detetom. Še-le drugi dan so ga spet prinesli, in ker je prišel drug boter, bil je otrok krščen brez odloga! — To je faktum, to edino je — istina! — Pogledjmo sedaj še, kako se je „Narod“ lagal v svojih dopisih:

1. Prva laž je to, kar dopisnik pravi, da se g. dekanu ni ljubilo krstiti. Naj čast. bralec blagovoljno prebere še enkrat zgoraj navedene vzroke, zavoljo katerih g. dekan ni mogel precej krstiti, in potem naj presodi, če se to pravi, ne krstiti, ker se ni ljubilo, ali kaj? —

2. Druga debela laž tiči v besedah: „dojde vendar-le povelje, donesti otroka“. Kdo je dal to povelje? Ako imate še kaj resnicoljubja v sebi, morate reči: nihče, ker kakor ste poprej odšli, ste sedaj prišli iz lastnega nagiba.

3. Dalje pravi dopis, da g. boter v Cerknici in v okolici vživa največje zaupanje pri ljudstvu, in da ga Cerknici in okoličani kot najpoštenjšega možaka najbolj čislajo in ljubijo. — No, g. O., o tej reči pa kar molčite! Zakaj, kako „največje zaupanje“ vživite pri tukajšnjem ljudstvu, in kako vas „najbolj čislajo in ljubijo“, to je nam bolj znano, ko vam. Vaš dopisun se je zmotil, poročati bi bil moral ne o zaupanju, ki ga imate v okolici sploh, temuč o vašem zaupanju v najbližnji okolici, t. j. pri vaših privržencih, ki vas imajo kakor za boga in katerim pri „vrčku“ vsak večer dajete svoje blage nauke. Pri teh gotovo imate največje zaupanje. Vam ga pa tudi ne zavidamo.

Laž je potem tudi, „da je veliko nejevoljo učinil pri ljudstvu ta nepremišljen korak“ in da se „le en glas čuje, to je: proč z njim, in s fanatikarjem kaplanom E.“ — Da je g. dekan s svojim postavnim obnašanjem dregnul v gnjezdo liberalnih sršenov, to priča njih „brenčanje“, a da bi tudi pri ljudstvu, ki z vami, verjemite mi, ni enacih misli, zaradi tega bila nejevolja, tega vam enkrat za vselej ne verjamemo, ker nam je tudi v tej zadevi znano mišljenje še nepopačenega ljudstva. Ako vam drago, lahko vam povemo celo imena nekterih možakov, ki se popolnem strinjajo s tem dekanovim obnašanjem in ki so sami djali: „prav je!“ in še kaj hujšega! Vi, g. O. in pa vaši privrženci, ktere bi lahko na prste našteali, še niste „ljudstvo“, če ste prav zastopnik ljudstva v deželnem zboru. Da pa kličete: „proč z njim!“ ni prav nič čudnega,

zakaj, da smo vam trn v peti, smo že vedeli, predno ste „larfo“ vrgli od sebe. Poznamo svoje tiče!

5. Slednjič Narodova dopisa govorita tudi o velikih (!) zaslugah sprednikov g. botra za cerkev in farovž, ki so „toliko storili, da ne bode nobeden več toliko!“ Da bi pač dopisuna vsaj ranjce pustila v miru počivati! Kar so storili, storili so iz dobrega namena, nikakor pa ne zato, da bi pozneje njihov naslednik, opirajoč se na te zasluge, imel nekako pravico grditi in zaničevati nauke in služabnike tiste cerkve, ktere so se skazali kot hvaležni sinovi. Pri vsem tem pa taci velikanski zaslug kakor „Nar.“ poročevalca pišeta, tudi nima! Prvič že to ni res, da bi farovž ali cerkev imela od sprednikov gospoda O. kak travnik, kakor hoče to dopisnik iz „Menišije“ vedeti. Drugič ste pa tisti dve njivi, „kračica“ in „grmada“ imenovani, ne farovžu, še manj g. dekanu, ampak cerkvi darovani; vžitek ima sicer g. dekan, a opravlja se za to „officium“ — h kateremu pa „hvaležni“ stričnik O., ki je tudi svoje premoženje podedoval od teh sprednikov, navadno ne pride — in g. organista iz svojega žepa plačevati. Pa naj bo zadosti o tej reči! Samo to še opomnimo: svoje zasluge po časnikih razglašati ali razglašati dajati se nam dozdeva malo možato, to je — najmileje rečeno — otročje! Tako otroci delajo, ki si med seboj kruha dajejo, dokler so prijatelji, kakor hitro se pa „skregajo“, si drug drugemu očitajo, da so dali takrat in takrat od svojega kosa odgrizniti, da pa v prihodnje ne bodo več!

Toliko v pojasnenje! Dostavimo le še to, da bodo duhovni vedno delali po svojej vesti, naj se zaradi tega liberalci 100krat na glavo postavijo!

Iz mariborske okolice, 6. jul. (Strahova sreča). V mariborski okolici je nek strasten liberaluh doma, imenujejo ga „strah.“ Pristojno ime mu ne dela nijedne časti, ker v svoji besnosti in ljutosti paragrafe in postave z nogami tepta. Ta človek hodi tudi na Dunaj čičat; a veliko boljše bi bilo, da bi se vsedel v zapečnjak, ker za nas Slovence ni še nijednega prida sklepal. Zraven drugih poslov in naslovov, kojih ima več ko presv. cesar, je tudi posiloma „purgarmajster“ v neki srenji blizu Maribora. Tega posla se drži kakor „cek“ ali kloš, akoravno je vse posestvo v omenjeni srenji že pred dvema letoma prodal. V svoji oholi nadutosti hoče vse prebivalce v jarmu imeti. Gotovo bi se mu najbolje dopadlo, ko bi se vsi prebivalci pred njegovo osebo na tla vrgli. Zoper narodnjake, ki nočejo biti dlake njegovega repa, se navadno z zagrizenim srdom strastno obnaša. Ker pa v srenji nima nijednega posestva in ga §. 34. srenjskega volilnega reda od srenjskega predstojništva izključuje, ni čuda, da ga nočejo vsi na „komando“ ubogati. Slededi prigodek naj izve slovensko katoliško ljudstvo, kako nemški liberalni trinogi z narodnjaki ravnajo.

V soboto pred binkoštni je poslal „strah“ nekemu posestniku povabilo se na binkoštno nedeljo v srenjski pisarni predstaviti, mislé: „folgst du nicht willig, so brauche ich Gewalt.“ Ker pa je ta posestnik že 14 dni poprej obljubil z nekterimi otroci v Maribor k birmi iti, je napisal na povabilo „warum“ in poslal ga nazaj.

Na binkoštno nedeljo kot „norma“ dan, kedar so celo tabakarnice zaprte in vsak pošten državljan k službi božji gre, ni znal in ni hotel iti oni posestnik strahove ošabnosti poslušat. Na to pošlje strah na binkoštno ne-

deljo trojno povabilo v hišo ovega posestnika, pa ni nobenega tamkaj pustil. Črez tri dni pošlje pa žandarje po njega, ki so ga kot kriminalnega zločinca ali tolovaja v srenjsko pisarnico gnali.

Okrajni glavar je dal dovoljenje za nepostavno ravnanje, ker ga je strah najbrže nagalal. Posestnik spoznavši krivico, ker sam postave prebira, vloži pri okrajni sodnji pismeno pritožbo. Pa, Slovenci, zvedite, kako liberalca liberalca kaznuje! V soboto pred 6. nedeljo po binkoštih pokliče okrajni sodnik pritožnika, a ne toženega straha v svojo pisarnico in ga je z nebeškimi obljubami celo rekoč: „to ni časti žaljenje“, pregovoril, da je tožbo „auf Missbrauch der Amtsgewalt“ preklical. Po krščanski ljubezni mu odpusti, akoravno mu je strah že veliko jeze in škode napravil.

Iz Zagreba, 5. julija. I. G. V. — „Srečna Hrvatska“! sem zavpil, primerjavši po svojem dohodu v to mesto pred nekimi dnevi sadanje okolnosti in razmere te dežele z okolnostimi in razmerami naše, bi skoraj dejal, le tako imenovane (!) Slovenije, kolikor zadevajo politične in narodne reči one in tiste. Kak razloček je pač med njima v tem obziru! Sicer pravili so mi nekateri že prej po nekkih krajih, da celo še zdaj se po zagrebških ulicah in trgih skoraj ravno tako sliši nemški govoriti, kakor da bi tu sami Nemci stanovali; a našel sem, hvala Bogu! vendar, da temu nije po vsem tako. Resnično je, da se nekateri — se ve, da le dozdevno bolj izobraženi (!?) — večidel samo v nemškem jeziku med seboj pogovarjajo, ker njim je pač hrvatski, kakor pri nas, n. pr. v Ljubljani, slovenski, še vedno „pregmanj“ (!); med večino prebivalcev v tem mestu se slišijo pa le hrvatski govori. To velja popolnoma zlasti zastran duhovnikov in bogoslovcev, kakor tudi dijakov in profesorjev vsake vrste, kar se mora zdeti vsakemu povsem naravno, ko premisli, da je v Hrvatski učilni jezik za vse predmete le — narodni.

Imenovanje ali zaznamovanje ulic in trgov, gostilnic in štacun, kakor tudi, se ve, v tistih na prodaj nahajočega se blaga je povsod le hrvatsko. — Ker so zdaj šole popolnoma narodne, in se bodo po tem gotovo sinovi in hčere tudi tiste gospode, kateri je dozda še zmiraj ljubši nemški jezik, in katerega ravno zato tudi njim prav vsiljajo, po malem popolnoma hrvatskega privadili, menim, da se nikakor ne motim, ako se drznem prerokovati, da brž ko zginejo sčasoma njihovi nemški ali ponemčeni starši, in bodo oni ob svoji dobi sami starši ali sploh samostalni, utegne zginiti tudi ta nenaravna prikazen — tisto malo nesrečne tujščine, ki se še zdaj tukaj nahaja, kot vsiljenstvo, in se tudi po Sloveniji šopiri in nje narodnost zadržuje!

Po tem, kar se je dozda tukaj omenilo, kakor dalej tudi še po tem, da v tej deželi kakor sicer že dobro vemo, nije taci nesramnih preprirov, kakoršnih je po nesreči v sedanjih časih pri nas od nekaj let sem, — brez potrebe in pa v neizrekljivo škodo našim narodnim zadevam; (mirne in popolnoma vsestranske narodne duhovščine, ki je ljudstvu jako priljubljena, se tu nihče napadati ne drzne, naj si bode zato ali za ono; sicer pa le kak siten rogovilež bi se morda upal zoper njo kaj nepotrebnega in pohušljeviga sprožiti — dlake v jajcu iskati, ako bi je tu le bil!), posebno pa po tem, da se zdaj po tih krajih politične in slovstvene reči, če tudi počasi, a vendar prav lepo, srečno in v popolno zado-

*) Naj g. O. tukaj na tihem povemo, da bil g. E. ravno tako z njim ravnal, ko bi bil on krstil, kakor g. dekan. Pis.

voljnost naroda razvijajo, — po vsem opravičeno dozdevati se mora zgoraj opomnjeno moje zavpitje: „srečna Hrvatska!“

Kako gre pa pri nas? Tako, kakor ne more drugače — slabo! In šlo bo sicer še dalej tako, ali celo še slabše, ako se ne odrečemo pogubnim, pa ob enem tudi nepotrebnim dosedanjim preprirom, in dokler ne skerbimo, kakor gre, bolje za potrebno, primerno in dobro prerajano razvitje našega narodnega slovstva, — tega, po moji misli, najnakrepkejšega in jako zdatnega orožja zoper neizmerno število naših protivnikov in sovražnikov, kake si bode vrste. Naše, po nesreči še zmi-raj jako zanemarjeno ljudstvo se mora po dobrem in njemu popolnoma razumljivem vredovanju primernih časnikov, knjig in knji-žic po malem resno za vse svoje narodne za-veze vnemati; potem bo pa gotovo šlo in mora tudi iti, kakor želi vsak izmed naših pravih narodnjakov.

Domače novice.

V Ljubljani, 8. julija.

(Z novega škofa), preč. g. dr. Pogačarja se „Tagblatt“ malo norca podela, ker ne more drugače. Pravi namreč, da si je naročil že davno škofov ornat, dasiravno se še ne vé, kdaj bo potrjen. No, zdaj se to že vé, a nekaj družega je, iz česar naj bi se „Tagblatt“ norca podelal. Ljubčeki njegovi dr. Schaffer, Aleks. Dreo, dr. Schrey in drugi so si že davno dali narediti frake nalašč za rede in zvezdice, kateri zdaj po shrabah trohne, moljem za posteljo in hrano. Vitez Gariboldi je svojega te dni na dan zvelkel in videl, da ni več za rabo, ker so ga molji preveč razjedli, zato si je moral naročiti novega, a med tem je moral red doma počivati. Oni trije pa še zdaj nimajo redov, a pričakujejo jih in jih bodo tudi gotovo dobili, če bo ta veter po Avstriji še dolgo vlekel. A zdaj redov še nimajo, frake pa že davno. To, to je predmet za norčevanje, ne pa preč. g. dr. Pogačarja škofovska oprava, ktero si je, kakor je zdaj jasno, popolnoma o pravem času naročil.

(Črna zastava) je vihrala pretekli torek, na dan pogreba cesarja Ferdinanda, v Ljubljani samo v slovenski čitalnici. Vsak je lahko videl, le „Laibacheričin“ poročevalec ne, ki se zato v „Laib. Ztg.“ pritožuje. Naj bi bil šel 50 korakov daleč, pa bi jo bil lahko videl in potem naj bi se bil jezil nad nem-čursko kazino, v kateri ni bilo videti nobene čalosti, pač pa dva večera slišati nemških „pevcev“ kosmatega poklica, za ktere so zdaj že za dunajske Lerchenfelderje preslabi. Toda nas Slovence morajo taki listi česati, če prav, kakor je iz tega razvidno, po krivem.

(Odbor Matice slovenske) ima 15. jul. po-poldne sejo, pri kateri se bodo važne reči ob-ravnale.

(Za okrajne glavarje) imajo priti: g. vit. Fladung iz Kočevja v Ljubljano, g. Dollhof v Kočevje, v Litijo pa menda vitez Vesteneck, kajti, da nekam pride, to je gotovo, sicer bi mu ne bilo treba prostora delati. V Kočev-skem okraju je bil Fladung jako koristen za vladu in nemčurje, zlasti pri volitvah, zato menda ima priti v Ljubljano; toda v ljubljanskem okraju tudi on v tem obziru ne bo nič opravil, tu za nemčurje pri volitvah ni žetve.

(Banka Slovenija) je zastopništvo svoje v Škofji Loki izročila ondašnjemu županu, gosp. Blažu Moharju.

(Konfiskacija „Slovenca“) je, kakor na-vadno, deželna naša sodnija potrdila in listi se imajo uničiti brez javne obravnave. To raj

zopet brez porotnikov! Čemu je li nova ti-skovna postava o porotah, če z nami vedno še po stari ravnajo? Postavite nas vendar enkrat pred porotnike!

Razne reči.

— Razpis učiteljskih služeb. Na Kranjskem. Na dvorazrednih ljudskih šolah v Krškem, Ratečah, Kostanjevici učit. služba l. p. 500 gld. in v Leskovcu pri Krškem učit. služba l. p. 450 gld. in prosto stanovanje. — Na trirazredni ljudski šoli v Mokronogu dvoje učit. služb l. p. 500 gld. oziroma 450 gld. Prošnje do 24. julija 1875. Razun druge učit. službe v Mokronogu se morejo povsodi vnesti učiteljice. Prošnje dotičnim okrajnim šolskim svetom. — Na ljudski šoli na Vrhnikih druga učit. služba l. p. 450 gld. vnovič. Prošnje v 6 tednih pri krajnem šolskem svetu na Vrhnikih. — Na enorazredni ljudski šoli v Čemšeniku učit. služba z l. p. 500 gld. in prostim stanovanjem. Prošnje do 15. avg. pri krajnem šol. svetu v Čemšeniku (p. Trojane).

— Premembe pri učiteljstvu. Gsp. France Kalan, zač. učit. v Čemšeniku, pride na Prečino pri Novem mestu.

— Mariborski deželni poslanci, trojica gg. Baron, Frice in Strah, boje nameravajo skupno izdati svoje parlamentarične govore. Baron kot izdavitelj bo knjižico posvetil svojim slovenskim volilcem slovenjgraškim in slovenj-bistrškim; Frice da na svitlo samo govore, ki so občne koristi, in Strah kot slovensk poslanec govore za blagor slovenske dežele v nemškem jeziku, ker slovenskemu ni kos. Prav tako, da smo drug družega veselji.

Priporočilo.

Videli smo te dni pogreb umrlega g. J. Miklavca, kakor prej že pogreb g. dr. Coste, ktera oba je prevzela „pogrebna družba sv. Miklavža“ v Ljubljani, in reči moramo, da se čudimo, kako da vse le gosp. Doberleta hvali in priporoča, o tej družbi pa nihče nič ne zine. Vsa čast sicer gosp. Doberletu, — ali zato ni treba molčati o drugih, kajti hvala, komur hvala gre.

„Pogrebna družba sv. Miklavža“ pa res zasluži vso pohvalo; ona mrliške sobe gotovo ravno tako lepo in primerno okinča, kakor g. Doberlet, sprevedli na pokopališče so krasni, okusni in primerni, in to vse je na pol ceneje, ko pri gosp. Doberletu, kar je razvidno po sledečem tarifu.

I. razred (spreved z 9 duhovni, trikratno zvonenje s 5 zvonovi v dveh farnih cerkvah o poldne in pri sprevedu itd.) velja, če družba vse opravi, 160 gold., če se ji pa izroči le spreved, 140 gold.

II. razred (7 duhovnov, trikratno zvonenje s 4 zvonovi itd.) v prvem slučaju 100, v drugem le 84 gold.

III. razred (3 duhovni, trikratno zvonenje itd.) 36, oziroma 28 gold.

IV. razred velja 15 do 18 gold.

Red pri sprevedih je tak, kakor pri gosp. Doberletu, le da voza za mrliča in duhovščino ni; ko bi še ta bil, potem bi ne bilo nobe-nega razločka, kakor ta, da bi pogreb polo-vico manj stal.

Pri dandanašnjih slabih časih je pa gotovo odločilno to, kdo enako delo ceneje stori. Tudi vsak ne more ranjcemu, če mu je bil še tako drag, napraviti pogreba, ki bi ga stal 400—800 gold.; pri g. Doberletu pa je na-vadna tarifa za količkaj lep pogreb že 300 gld. Zato opozorujemo zlasti častito mestno prebi-

valstvo na „pogrebno družbo sv. Miklavža“. Naročila se sprejemajo v zakristiji stolne cerkve. Ako se želi še kaj posebnega, telegrami, mrt-vaška godba, truge iz kovine, večje spremstvo duhovščine itd., se to vse prevzame in po naročilu izvrši, tako da žalovalci nimajo s po-grebom in mrličem nič več opraviti, za nobeno reč skrbeti. Vsak, ki je pogreb izročil tej družbi, je bil po vsem zadovoljen in je malo plačal.

Po vsem tem mislimo, da je naša dolžnost to družbo najtoplejše priporočati častitemu prebivalstvu ljubljanskega mesta in pa bližnje okolice.

Več nepristranskih meščanov.

Telegrafične denarne cene 7. julija.

Papirna renta 70.85. — Srebrna renta 72.90 — 1860letno državno posojilo 112.40 — Bankine akcije 937. — Kreditna akcija 115.25 — London 111.35 — Srebro 100.25. — Ces. kr. cekini 5.23. — 20Napoleon 8.88.

Priporočba orglarskega mojstra.

Prvega majnika t. l. so prečastiti gos-pod dravberški prošt Matevž Koglnik nove orgle v libelički farni cerkvi slovesno blagoslovili. Napravil jih je znani umet-nik g. Nace Zupan iz Krope na Kranj-skem. Štejejo sicer le 11 registrov, vendar je prav veličasten, močen in prijeten njih glas, in vnanja oblika okusna. Cena po občnem spoznanji za to mojstersko delo je nizka. Naj bo vrli umetnik vsem cerkvenim predstojništvom živo priporočen!

V Libečah 10. jun. 1875.

(52—1) Viktor Puher, župnik.

Občni zbor

„DRAMATIČNEGA DRUŠTVA“

bode v četrtek 22. julija zvečer ob 1/28. uri v čitalnični dvorani.

Vrsta razgovorov bode: 1. Govor prvo-sednikov, 2. poročilo tajnikovo, 3. poročilo blagajnikovo, 4. volitev prvosednika, bla-gajnika in 10 odbornikov, 5. posamezni predlogi družabnikov.

V Ljubljani 5. julija 1875.

(51—1) Odbor.

Na prodaj je:

1. Več posodja: a) sodov iz trdega, b) barigelj iz mehkega lesa, z železom obitih in v dobrem stanu. Če se roba skupaj vzame, se utegnejo prvi dobiti po 1 gold. 60 kr., drugi po 70—80 kr. — Tudi nekaj družega pohišja: miz, stolov, dolgih miz za na vrt itd. se dobi po spo-dobni ceni. (50—2)

2. Njiva na ljubljanskem polji precej un-kraj magazinov, 1 kos skupaj do 5 oral (johov) s kozolcem 8 štantov — vse skup za kakih 2500 gold.

3. Travnik na Brezovici, kateri je od Škandrovega zemljišča, pri stražnici (vaht-nici), kjer gre železnica preko, — za kacih 1100 gld. Če bi bila precej gotova plača, morebiti še kaj manj.

Kdor želi pod roko kaj teh reči kupiti, zvé bolj natanko na

št. peterskem predmestji hš.-št. 90.